

» κάτω νεύειν (εἰς κάτω, δηλ. νὰ μένη κα-
» τηρῆς, σιωπῶν, νὰ νεύῃ, κλίνῃ, βέπη τὴν
» κεφαλὴν του), ὡς οὐκ οὔσης αὐτῷ (ὡσάν
» ὅπου δὲν ὑπάρχη, δὲν εἶναι εἰς αὐτὸν τὸν
» ἄνθρωπον) παρρησίας (παρρησία, θάρρος,
» ἐλευθεροστομία) ἐν βασιλείαις (μέσα εἰς τὰ
» βασίλεια, ἀρχεῖα, πρυτανεῖα, βασιλικά πα-
» λάτια) οὐδὲ ἐρυγγάνειν (μῆτε νὰ ἐρυγ-
» γῶν, ἐξερεύγεται, ἀφίησιν, ἐκβάλῃ, ἐκ-
» φωνῇ μικρὸν, ψιλὸν λόγον), οὐκ ἔχοντι
» (ἐπειδὴ δὲν ἔχει, δὲν κέκτηται, δὲν φέρει)
» τῆς πατρίδος (πατρίδος, ἐνεγκαμένης) τὸν
» ὄγκον (τὸ ὕψος, τὸ μεγαλεῖον, τὴν σεμνο-
» πρέπειαν, τὴν ὑπερογκὸν φήμην).

Καὶ οὕτω μὲν ἐξακολουθεῖ ἐν ὅλῳ τῷ χει-
ρογράφῳ ἡ ψυχαιγωγία, ἐν δὲ τοῖς περίσσει-
δαῖς, ἀρκετὸν χώρον ἔχουσιν, ὑπάρχουσιν αἱ
εἰρημέναι παρατηρήσεις, ἐξ ὧν σημειού-
μεν μόνον 3—4.

«Οἱ τεχνολόγοι, ἐν οἷς διαλαμβάνουσι περὶ
» ὕψους λόγου, φασίν, ἐν οἷς ἔχουσι τὰ πρῶτα
» Θεοφύλακτος τε καὶ Συνέσιος, καὶ τούτων
» ὑπερτερεῖ ὁ ἐκ Ναζιανζοῦ Γρηγόριος, μέ-
» γεθος τε νοήματος καὶ λόγου πλάτος ἄρι-
» στα συγκρασάς· διὸ δεῖ παρ' ἐκάστῳ τῶν
» δοκίμων συγγραφέων καὶ λογογράφων τὸ
» εἶδος τοῦ λόγου καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἀπομάττε-
» σθαι, καὶ μὴ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων, ἵνα μὴ
» τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντες, καὶ γέλωτα πλα-
» τῶν ὀφλήσωμεν κλ.

«Οὗτος ὁ πολυθρόλλητος καὶ πολλοῦ ἄξιος
» λόγος πρὸς Ἀρχαδίον προσπεφώνηται, καὶ
» οὐ πρὸς Θεοδόσιον ὡς τισιν ἔδοξεν· ἀλλ'
» ἐτι παιδὶ ὄντι τῷ Ἀρχαδίῳ ὁ Συνέσιος ὑπὸ
» τῆς πατρίδος πεμφθεὶς, καὶ χρυσὸν στέ-
» φανον κομίσας αὐτῷ, καὶ τὸν λόγον τοῦτον
» τὸν ὄντως χρυσὸν καὶ βασιλεῖ προσήκοντα
» ἐξήνεγκεν, ἐν ᾧ ἐλευθέρως θ' ἄμα καὶ σα-
» φῶς τὰ τῶν βασιλέων ἀμαρτήματα ἐλέγ-
» χει, τρυφὰς κολάζει, ὑγιεινὰ παραγγέλ-
» λει, ματα τῷ ὀρθῶς βασιλευμένῳ ὑποβάλλει,
» ἀρυσάμενος ἐκ τῆς δικροῦνου πηγῆς Πλά-
» τωνος καὶ Ἀριστοτέλους, οἷς ὁμιλῆσαι τὸν
» Συνέσιον διὰ βίου λόγος διαρρεῖ οὐκ ἀδέ-
» σποτος.

«Ὁ εἰ συναπτικὸς εὐκτικὴ συνετάγη ἐγκλί-
» σι, ὅτι τὸ ἐπόμενον ἐστὶ τῶν ἐνδοιχομέ-
» νων ὅπερ ἐστὶ τό, ἄρα δεῖ κάτω νεύειν·
» ἔοικε γάρ ἐπὶ μὲν ὁμολογουμένῳ τὸ ὀρι-
» στικόν, ἐπὶ δὲ ἐνδοιχομένῳ, τὸ εὐκτικόν.

«Οἷους ἀποστηματικῶς συνετάγη, ἔξωθεν
» λαμβανόμενου τοῦ ἀνταποδοτικοῦ λαμβά-
» νονται γὰρ χωρὶς τῶν ἀνταποδοτικῶν ἀπο-
» λύτως καὶ ταῦτα χωρὶς τῶν ἀναφορικῶν».

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Δημητσάνῃ, τῇ 16 Μαρτίου 1894.

ΑΡΧ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΒΟΓΙΑΤΣΗΣ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ φανέλλα.

«Κυρία μου (λέγει ὁ ὑγιεινολόγος Felix
Bremond) μὴ συνεθίζετε τὰ τέκνα σας νὰ
φορῶσι φανέλλαν ἐπὶ τοῦ σώματος. Μὴ τα
καταδικάζετε εἰς τοιοῦτον θωρακισμόν, ἀνευ
ἀπολύτου καὶ προφανοῦς ἀνάγκης, βεβαιου-
μένης παρὰ τοῦ ἱατροῦ σας».

Τὸ μάλλινον ὕφασμα εἶνε ἐξαιρετικὸν διὰ
τὴν ἀμφίεσιν τῶν ἀνδρῶν, τῶν γυναικῶν καὶ
τῶν παιδῶν ἐν θέρει τε καὶ χειμῶνι. Ὡς ἐκ τῆς

μαλθακότητος καὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βάρους
εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνδυ-
μάτων εὐρέων, καλυπτόντων μὲν τὰ μέλη,
χωρὶς νὰ συμπιέζωσιν αὐτά, ἢ νὰ παρακω-
λύωσι τὰς ἐλευθέρους αὐτῶν κινήσεις, προ-
σπίζόντων δὲ τὸ σῶμα ἐπαρκῶς ἀπὸ τῶν
ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν.

Ἐπιτρέπει λοιπὸν ἡ ὑγιεινὴ τὴν ἐκ μαλ-
λίνου ὕφασματος κατασκευὴν ἐπενδυτῶν, ἐσω-
καρδίων, ἀναξυρίδων κ.τ.λ. διὰ τοὺς ἄνδρας,
καὶ ἐσθῆτων, ἐσφοριῶν, περιωμίδων κ.τ.λ.
διὰ τὰς κυρίας. Ἀπαρσέκει ὅμως αὐτῇ νὰ
περιβάλλωνται διὰ φανέλλας ὁ ὑγιὴς θώ-
ραξ, ἡ ὑγιὴς κοιλία ἢ αἱ ὑγιεῖς κνήμαι.

Ἡ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ σώματος φερόμενη
φανέλλα προσήκει εἰς τοὺς ἀρρώστους, τοὺς
ἐξῆσθηνημένους καὶ τοὺς καχεκτικὰς, οὐδαμῶς
δὲ εἰς τοὺς ὑγιεῖς.

Ἡ ἐπὶ τοῦ θώρακος ἰδίως φανέλλα ἀποβαί-
νει χρήσιμος εἰς τοὺς ἔχοντας τοῦτον εὐπαθῆ,
τοὺς παθόντας βρογχίτιδα, πνευμονίαν ἢ ἄλλο
νόσημα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων· ἀπαραι-
τητος δὲ καθίσταται εἰς τοὺς φθισικούς. Εἶνε
θερμοτέρα τῶν λινῶν ἢ βαμβάκεων ὑποκα-
μίσμων, διότι εἶνε ἥσσον καλὸς ἀγωγὸς τῆς
θερμότητος ἢ τὰ ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν ὑφά-
σματα. Ἀπορροφᾷ ἀμέσως τὸν ἰδρῶτα, τηρεῖ
δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος πάντοτε
ἴσην θερμοκρασίαν. Ἡ χρῆσις λοιπὸν αὐτῆς
παραγγέλλεται καὶ τοῖς ἀναρρωνούσι καὶ
ἀδυνάτοις ἐν γένει, οἵτινες δέον ὡς οἷον τε νὰ
προφυλάσσωνται ἀπὸ τῶν ἐπικινδύνων ψύξεως.

Ἀφοῦ δὲ ἡ φανέλλα συνιστᾶται εἰς τοὺς
ἄνω πάσχοντας ἢ παθόντας, ἔπειτα ὅτι ὁ φέ-
ρων αὐτὴν ἄνευ ἀνάγκης, ἀποστερεῖται πολυ-
τίμου βοηθήματος ἐν ἐνδεχομένη νόσῳ, καθ'
ἣν ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις τῆς φανέλλας.

Θ' ἀντιτάξῃ τις ἴσως ὅτι ἡ φανέλλα δύ-
ναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προληπτικὸν μέσον
ἀπὸ τῶν νόσων τῶν ἐκ ψύξεως ἰδίως προερ-
χομένων. Ἀλλ' ὅσῳ φάρμακόν τι, χρήσιμον
κατὰ τινος παθήσεως, δύναται νὰ προφυλάξῃ
ἀπ' αὐτῆς, τόσῳ καὶ ἡ φανέλλα, ἡ συνιστω-
μένη τοῖς πάσχουσιν ἢ παθοῦσι νοσήματα τῶν
ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, δύναται ν' ἀπαλ-
λάξῃ ἀπ' αὐτῶν.

Προτιμώτερον εἶνε οἱ ὑγιεῖς ἀντὶ νὰ φέ-
ρωσι φανέλλαν νὰ λούωνται συνεχῶς, ἵνα
καθαρίζωνται ἀπὸ τοῦ ρύπου, ὃν αὐτὸ τὸ σῶμα
παράγει, ἀναμιμνήσκοντο ὅτι ἡ τελεία κα-
θαριότης τοῦ σώματος εἶνε κυριωτάτη τῆς
ὑγιείας συνήθη.

Ἄλλως ἡ φανέλλα προκαλεῖ πλεῖστα
ὅσα ἐνοχλήματα, οἷον κνισμὸν, ἐρυθρότητα,
ἐστὶν ὅτε ἐκδοράς τοῦ δέρματος κ.τ.λ. Πα-
ρετηρήθη δὲ ὅτι τὰ δερματικὰ νοσήματα εἶ-
ναι πολλῶ σπανιώτερα εἰς τοὺς μὴ φέροντας
φανέλλαν. Ὁ δὲ συγγραφεὺς, οὗ ἐν ἀρχῇ
ἐμνήσθημεν λέγει: «ὁ βάμβας, τὸ λίνον, ἡ
κάνναβις ἐφόρουν τὴν λέπραν» εἴθε ἡ φα-
νέλλα νὰ μὴ ἀναστήσῃ αὐτήν». Ὑπερβολικὸν
βεβαίως τοῦτο, ἀλλ' ἀρκούντως ἐνδεικτικὸν
τῶν περὶ φανέλλας ἰδεῶν τοῦ διασημοῦ
υγιεινολόγου. ΔΡ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 21 Δεκεμβρίου 1894. — Ὁ
κ. Βίλγελμ, ὑπεργηγὴς τοῦ ἐν Βιέννῃ Πανεπι-
στημίου, ὑποβάλλει συμπληρώσεις ἐπιγραφῆς
εὐρείτης ἐν Πειραιεὶ καὶ δημοσιευθεῖσης τὸ
1886 ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» (ἡ ἐπιγραφή αὕτη

δὲν συμπεριελήφθη ἐν τῷ Corpus inscript.
Attic.). Πλὴν τῶν δύο πρώτων δυσαναπλήρωτα
κενὰ παρουσιαζουσάν γραμμῶν, τὰ λοιπὰ ἀνα-
γινώσκει συμπληρῶν ὁ κ. Βίλγελμ οὕτως: τοῖς
δὲ ἐν Ἐλευσεῖνι ἁλίσουσιν ἀτέλειαν ἰχθύων εἶ-
ναι ἐὰν ἐν Ἐλευσεῖνι ἐν τῇ ἀγορᾷ πιπράσκωσιν
ὡς μένη εἶσφος (πιθανῶς)... εἰσαγώγια ὕφελος
εἰς μέγα τι ἀπάντησιν, τοὺς δὲ ἰχθυοπόλους καὶ
τοὺς πάλιν καπηλεύοντας πεπαῦσθαι τῆς αἰσχρο-
κερδείας βούλομαι ἢ ἐνδείξιν αὐτῶν γίνεσθαι
πρὸς τὸν κήρυκα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς,
τὸν δὲ εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον, τοῦτο δὲ τει-
μᾶν, ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι. Πιπρασκέ-
τασάν δὲ μόνοι οἱ κομίζοντες ἢ οἱ πρῶτοι παρ'
αὐτῶν ὠνούμενοι, τοὺς δὲ δευτέρους ὀνητάς
γινόμενους τῶν αὐτῶν ὀνίων μεταβάλλειν, φυ-
λάττοντας τὰς τιμὰς. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν
στήλῃ ἐγκαρῶξαντες λιθίνῃ στήλῃ πρὸ τοῦ
δείγματος. — Ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Δαιρ-
πελδ ὁμιλεῖ περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουνον
ἀνασκαφῶν. Εἰς τὴν κρήνην πάντων ἀνῆκε λί-
θος εὐρείτης μεταξὺ τῶν ἐρείπιων τοῦ ἐνταῦθα
ἀποκαλυφθέντος ῥωμαϊκοῦ κτηρίου (ἄτριον ῥωμ.
οἰκίας), ὅστις παρουσιάζει κοίλωμα εἰς ὃ ἀνσφύ-
βιδῶς προσηρμύζετο κεφαλὴ λέοντος ὡς κρου-
νὸς χρησιμεύουσα. Ἐκ τῆς ὀπισθίας τοῦ λί-
θου πλευρᾶς φαίνεται ἡ ὀπή, κατ' ἀρχὰς μεγα-
λητέρα, κατόπιν δὲ διὰ κονιάματος σρικουν-
θεῖσα, δι' ἧς εἰς τὸν κρουνὸν εἰσέρρεε τὸ ὕδωρ.
Πλείστα φρεᾶτα παρατηροῦνται ὁμοίως ἐνταῦθα,
καταχωσθέντα πρῶτῳ ἤδη, διότι τὰ ἐν αὐ-
τοῖς θραύσματα ἀγγεῖων ἀνήκουσιν ἐτι εἰς τὸν
γεωμετρικὸν τύπον. Ἐνὸς τῶν φρεᾶτων τούτων,
μὴ καταχωσθέντος, ἀλλ' ἐπιμελῶς ἐτι διὰ πλα-
κὸς κεκαλυμμένου, τὸ ὕδωρ ἔχει βάθος 10 ὀλῶν
μέτρων καὶ ἡμίσεος. — Ὁ κ. Δημ. Φίλιος ὁμι-
λεῖ περὶ ἀναγλύφου ἀνευρεθέντος κατὰ τὰς τε-
λευταίας ἐν Ἐλευσεῖνι ἀνασκαφάς. Τὸ ἀνάγλυφον
εὐρέθη σκεπάζον ὀχετὸν ὑδάτων· ἡ στήλη σώα,
ἀπλῇ ἄνευ ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, ἀλλὰ
ἐπὶ τοῦ ἄνω αὐτῆς μέρους φέρει τρεῖς ὁπὰς βα-
θείας 10 ἐκατοστόμετρα· ἐντὸς τῆς μιᾶς σώζε-
ται καὶ γόμφος χάλκινος. Ἰσως ὁ τεχνίτης
κατεσκεύασεν ἄετωμα, ὅπερ προσέθηκεν εἰς τὴν
στήλῃν διὰ τῶν τριῶν τούτων γόμφων. Ἀνεξή-
γητοι εἶνε γραμμαῖαι τινες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ
τοῦ ἄνω τούτου μέρους. Ἡ στήλη εἶνε πεντελη-
σίου λίθου· σχεδὸν τετραγωνικὴ (1 μ. πρὸς 0,90.)
Παρίστανται δύο γυναῖκες, ὧν ἡ μὲν κάθηται
ἐπὶ ἔδρας ἄνευ ἀνακλίσεως, ἡ δὲ ἀπέναντι αὐ-
τῆς ἵσταμένη. Τὸ ἐνδυμα χιτῶν χειριδωτός,
ἱμάτιον καὶ πυγὰι κρέμανται ὑπὸ τὴν ἔδραν.

Ὑπὸ τοὺς πόδας ἔχει σκίμποδα. Ἡ κόμη τῆς
καθημένης λευμένη καὶ ἄφθοτος, ἐπὶ κεφαλῆς
φέρει καλαθοειδῆ τιάναν. Πόδες γυμνοί. Παρα-
τηρεῖται δυσαναλογία τῆς μορφῆς τῆς ἵσταμένης
πρὸς τὴν τῆς καθημένης διὰ τὸ βαρὺ καὶ σκλη-
ρὸν αὐτῆς· εἰς τὰ γυνὰ μέρη (ἂν καὶ δὲν ἐξήλ-
θεν ἐτι ὁ τεχνίτης τοῦ ἀρχαϊσμοῦ) ὑπάρχει ζωὴ
καὶ χάρις. Ἀρα τὸ ἔργον προαγγέλλει τὸν δρό-
μον ὃν ἔχει ἡ τέχνη τάχιστα νὰ λάβῃ, ἀνῆκει
δηλονότι εἰς τοὺς μετὰ τὰ Περσικά ἀμέσους
χρόνους (τεχνίται ὁ Κάλαιμις καὶ οἱ λοιποὶ οἱ
πρὸ τοῦ Φειδίου). Τὸ ἀνάγλυφον προφανῶς εἰκο-
νίζει τὰς δύο Ἐλευσινίους θεοτήτας — ἡ καθη-
μένη ἡ Δημήτηρ, ἡ ἵσταμένη ἡ Κόρη — καὶ
εἶνε ἀπομνησὶς τις τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ εἰ-
κονίσματος τῶν δύο θεοτήτων. Αἱ εἰκασταὶ τοῦ
Κερν (ἴδε Mitth. τοῦ 1892 σελ. 125 ἐξ.) ἀποδει-
κνύονται διὰ τοῦ ἀναγλύφου τούτου ὀρθαί. Ἡ
καθημένη Δημήτηρ, ὡς πιστοποιεῖται νῦν, πρέ-
πει νὰ ὑποτεθῇ φέρουσα σκῆπτρον καὶ στάχυν,
ἡ δὲ Κόρη δῶρα ἢ δῶδας — ὅπου αἱ δύο παρίσταν-
ται ὁμοῦ (ἐξαιρέσειν ἀποτελεῖ τὸ ἀνάγλυφον Λυ-
σιμαχίδου ὅπου ἡ πρὸς τὰριστερὰ Περσεφόνῃ
φέρει τὸ σκῆπτρον). Σαφῶς μαρτυρεῖ ὁμοίως
τὸ ἀνάγλυφον ὅτι ἡ ἐσθὴς τῆς Δημήτρως εἶνε
ἡ πλουσιωτέρα, ἡ δὲ τῆς Κόρης ἀπλουστερά καὶ
εἰς νεκρὸν πρόσωπον ἁρμοζούσα. Ἄν καὶ πάντες
δὲ παραδέχονται ὅτι τὸ λευμένον τῆς κόμης
θὰ ἤρμοζε μᾶλλον εἰς νεανικὸν πρόσωπον, ἀλλ'

ὁ Ὀμηρικὸς ὕμνος δεικνύει ὅτι ἡ Δημήτηρ ἀκριβῶς ἀφῆκε διὰ τὸ πένθος τὴν κόμην λευκὴν καὶ πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων, τὴν ξανθὴν δὲ αὐτῆς κόμην ἐξαίρει ὁ ποιητὴς αὐτόθι. Ἄρα δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ παράδοξον ὅτι ἡ τέχνη λυσικόμοον ἤθελε ν' ἀπεικονίζῃ τὴν Δημήτρεα. Ἄλλως αἱ ἀνωμαλίας ὅς ὁ Βέλκερ παρετήρησεν εἰς τὸ γνωστὸν μέγα Ἑλευσινιακὸν ἀνάγλυφον ἐξηγουσὶ πῶς εἰς οὕτω ἀρχαῖον ἔργον τὸ εἰς νεανικὸν μᾶλλον πρόσωπον ἄρμόζον λυσικόμοον δύνανται κάλλιστα ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Δημήτρεα. Καὶ ὡς πρὸς τὸ κάθισμα τὸ παρὸν ἀνάγλυφον παρέχει πιστοτέρην τῶν τέως γνωστών εἰκόνα· εἶνε δὲ τοῦτο ἡ cista mystica (πρβλ. ἐν ἐπιγρ. «κίστας ἐχούσας ἱερὰ μυστικά» καὶ Παυσ. «κιβωτὸς ὁποίας ποιεῖσθαι νομίζουσι Δήμητριν»).

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1895

Πλανῆται.

Ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁρατὸς ὡς ἀστήρ τῆς ἐσπέρας, καθ' ἐσπέραν ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ὑδροχόου μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἥλιου μέχρι πῆς 13 Φεβρουαρίου. Τὴν 8 Φεβρουαρίου ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἥλιου εἶνε 46, ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 102 ἑκατομμύρια χιλιομέτρων.

Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ὁρατὴ ὡς Ἑσπερος κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ὑδροχόου καὶ ἀκολουθῶσα ἐν τῷ τῶν Ἰχθύων. Ἡ ἀπόστασις αὐτῆς, τὴν 2 Φεβρουαρίου, ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶναι 107, ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 236 ἑκατομμύρια χιλιομέτρων.

Ὁ Ἄρης, περὶ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου μεταβαίνει ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κριοῦ εἰς τὸν τοῦ Ταύρου καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς εὐρίσκειται πλησίον τῶν Πλειάδων πρὸς Νότον. Ὁ Ἄρης δίδει ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἀναγνωρίζεται εὐκόλως ἐκ τοῦ ζωηροῦ ἐρυθροῦ φωτός αὐτοῦ. Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶναι 233 ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 192 ἑκατομμύρια χιλιομέτρων.

Ὁ Ζεὺς λάμπει ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου μεταξὺ τοῦ Βασίλειου καὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδευκίου. Ὁ Ζεὺς δίδει τὴν πρῶτην ὀλίγαν ὥραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου. Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶνε 764 ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 679 ἑκατομμύρια χιλιομέτρων.

Ὁ Κρόνος ὁρατὸς πλησίον τῆς Ζυγοῦ πρὸς Α τοῦ Στάχνης τῆς Παρθένου μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶνε 1448 ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 1395 ἑκατομμύρια χιλιομέτρων.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

37.— Τίνος μεγάλου φιλοσόφου ὁ σκύλος ὠνομάζετο Ἄτμα;

38.— Διατί αἱ μυῖαι, καὶ ἄλλα τινὰ ἔντομα δύνανται νὰ περιπατοῦν ἐπὶ τῆς ὁροφῆς μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἐπάνω, χωρὶς νὰ πίπτουν;

39.— Ἀποτελοῦμαι ἐκ 14 γραμμάτων καὶ ἤμην Βασιλεὺς. Ἐκ τῶν γραμμάτων μου ἂν λάβῃς τὸ 14ον, τὸ 13ον (ἢ ἀντ' αὐτοῦ τὸ 11ον ἢ τὸ 9ον ἢ τὸ 7ον ἢ τὸ 4ον) τὸ 8ον, τὸ 13ον (ἢ πάλιν τὰ ἀντ' αὐτοῦ) καὶ τὸ 1ον (ἢ ἀντ' αὐτοῦ τὸ 10ον) θὰ σχηματίσῃς ἕν ἄνθρωπον.

40.— Τίνος ποιητοῦ εἶνε οἱ στίχοι:

Ματαίως εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἡ Δάφνη δὲν ἀνθίζει,
Ἡρώων στέφει μέτωπα ἡ μνήματα στολίζει.

41.— Τίς ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν ἔγεινεν ὑπουργὸς καὶ μετὰ δύο ἔτη πρωθυπουργός;

42.— Πότε καὶ ποῦ συνήλθε Σύνοδος διὰ νὰποφασίσῃ ἂν καὶ αἱ γυναῖκες εἶνε ἄνθρωποι;

43.— Ποῖος ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ ποῖος ἐκ τῶν νεωτέρων φημίζονται ὡς οἱ πολυγλωσσότεροι τῶν ἀνθρώπων;

44.— Ὅπως εἶμαι ἂν μάφῃσης
Εἰς τὰ ζῶα θὰ μ' ἀπαντήσης.

Ἄν με ἀναγρᾶμματίσης,
Ἴσως μὲ καταβροχθήσης.

45.— * * * Σ
* * * Σ Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ
* * * Ω * * Σ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ῥόμβος.
* * * Σ
* * Σ

46.— ου ου ακου αι ωα εσα.

(Ἐπεται συνέχεια)

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά,
Εἰδησίαι.

Ἡ λαϊκὴ ἔκδοσις τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὸν Παράσχον, ἐξηγητλήθη σχεδὸν ὅλη ἐν Ἀθήναις καὶ ἕνεκα τούτου πολὺ ὀλιγώτερα φυλλάδια τοῦ συνήθους ἐστάλησαν εἰς τὰς Ἐπαρχίας. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἀγοραστῶν μας φυλάττουσιν αἰσθάνονται τῆς «Εἰκ. Ἑστίας» καὶ δὲν εὗρουν τυχὸν ἕκτον φυλλάδιον εἰς τὸ Πρακτορεῖον, δύνανται νὰ το ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἀποστέλλοντες δεκάλεπτον γραμματόσημον, διότι χάριν αὐτῶν ἐφυλάξαμεν ὀλίγα ἀντίτυπα.

Υπὸ τὸν τίτλον «Ἡ πνευματικὴ κίνησις ἐν Ἑλλάδι.— Δίγα λόγια», ὁ κ. Μιχαὴλ Μητσάκης ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Ἄστυ μακρότατον ἄρθρον, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς συζητήσεως, τὴν ὁποίαν ἤγειρεν ἡ ὑπό τοῦ κ. Παλαμά φιλοτεχνηθεῖσα μετάφρασις τῆς Ὑπατίας τοῦ Λεκκὸν Δελιῶ. Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐδήλωσεν ὁ κ. Παλαμᾶς ὅτι δὲν θάπαντήσῃ.

Ο κ. Ἀντ. Θ. Ἡπίτης, λοχαγὸς τοῦ πρωτοβολικοῦ, ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν «Λεξικοῦ Ἐπιστημονικῶν καὶ Τεχνικῶν ὀρων». Τὸ χρησιμώτατον τοῦτο σύγγραμμα θέλει ἐκδοθῇ κατὰ φυλλάδια μηνιαία.

Νέα πρωτότυπος ἐπιφυλλὶς ἤρξατο δημοσιευομένη ἐν τῇ καθημερινῇ Ἑστίᾳ. Εἶνε διήγημα τοῦ κ. Κωστή Πασσαγιάννη ἐπιγραφόμενον «Κόσμος Ὀνειροφάνταστος».

Ἐξακολουθοῦν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ὑποδιαιεθίσσης ἥδη εἰς ὅκτω διαφόρους εἰδικὰς ἐπιτροπὰς.

Ἀπεθίωσε καὶ ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς, ἀποδοθεῖσάς αὐτὸν εἰς αὐτὸν τιμῶν ὑποστρατήγου, ὁ ἐνταῦθα ἀρχιεπίσκοπος τῶν Δυτικῶν αἰδῶς Ζαφφίνος. Ὁ νεκρὸς μετεκομίσθη εἰς Κέρκυραν, τὴν ἰδιαίτεράν αὐτοῦ πατρίδα.

Ἀ βουλευτικαὶ ἐκλογαί, κατὰ νεωτάτας εἰδησεις, Ἀθὰ ἐνεργηθῶν τὴν 16ην Ἀπριλίου, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων. Τὸ Διάταγμα τῆς Διαλύσεως τῆς Βουλῆς δημοσιεύεται ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος.

Τὰ Ξένα.

Ὁ ἐν Μονάχῳ ἀρχαιολόγος Παῦλος Ἐργατὴς τοῦ πρὸ μικροῦ ἀποθανόντος Περωνόμου

Ἐρρίκου Μπρουν, ἀνέλαβε νὰ διαπεράνῃ τὴν ἔκδοσιν τῶν τελευταίων συγγραμμάτων τούτου, τῶν μνημείων τῆς ἑλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς γλυπτικῆς καὶ τῶν ἑλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν προσωπογραφιῶν. Τοιοῦτοτρόπως τὰ μεγάλα ταῦτα τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης ἔργα ἂν συμπληρωθῶσι κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡ ἔκδοσις αὐτῶν τὸ πρῶτον ἤρξατο, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου ὁ Παῦλος Ἀρντ, ἀποσυρθεὶς τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐν Μονάχῳ μουσείου τῶν ἐκμαγείων, ἀνέλαβε νὰ συνεχίσῃ τοῦ ἀποθανόντος αὐτοῦ φίλου τὸ διακοπέν ἔργον. Τὴν ἔκδοσιν θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ αὐτὸ ἐν Μονάχῳ μέγα κατὰστημα Μπρουνιαν.

Τὸ κάλλιστον ῥωσσικὸν περιοδικὸν ὁ «Γῦρος τοῦ κόσμου» ἐξακολουθεῖ τακτικῶς τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις τῶν καλλιτεχνικώτατα ἐκδομένων μυθιστορημάτων, τῶν ὁποίων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν ἀπετέλεσεν ὁ Λουκῆς Ἀδρας τοῦ ἡμετέρου κ. Δ. Βικέλα. Τὰ κομψότατα τοιμῆδα, τὰ ὁποῖα συγκροτοῦσι τὴν μυθιστορικὴν ταύτην βιβλιοθήκην, εἶνε μετὰ τοσαύτης φιλοκαλίας ἐκτυπωμένα καὶ ὑπὸ τοιούτων ὁραίων εἰκόνων κοσμοῦνται, ὥστε νομίζει τις αὐτὰ προῖόν τῆς Παρισινῆς κομφοτεχνίας. Καὶ ὅμως εἶνε πάντα ῥωσσικὰ καλλιτεχνήματα, δίδοντα μίαν ἰδέαν τῶν ἐκτάκτων προόδων τοῦ ῥωσσικοῦ ἐφευρετικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ῥωσσικῆς φιλοκαλίας, ἥτις ἐφαρμόσας ἀπέβη τῆς ἀνυπερβλήτου θεωρουμένης Γαλιτικῆς λεπτότητος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀντικειμένων τῆς τέχνης καὶ τῇ ἐκτελέσει αὐτῶν.

κ. Μ. Φλώρ. Ράζγραδ. Ἐνεγράφητε. Στείλατε τὴν συνδρομήν σας, χρυσοῦν εἰκοσόφραχτον ἐσημνωμένον εἰς χαρτόνιον, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, εἶνε τὸ ἀσφαλέςτερον μέσον. — κ. Δ. Κ. Ἐνταῦθα. Θεμελιᾶς εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐμενῇ ἀνάμνησιν. — Θυμωμένω, Ἐνταῦθα. Πολὺ ὀλίγον μᾶς μέλλει τί θὰ ποῦν ἄνθρωποι ποῦ δὲν ἤξεύρουσιν οὐτε νὰ μᾶς ἀναγνώσουν. — κ. Ν...δην, Παρισίους. Καλόν, ἀλλ' ὅχι ἐκ τῶν συνήθως δημοσιευομένων εἰς τὴν Εἰκ. Ἑστίαν. Ξενίζει πολὺ. — Σκότος, Ἐνταῦθα. Ὅταν ὁ ναύτης εἶνε ἀδέξιος, τί τοῦ πταίει τὸ ἀστέρι; Διὰ τὸ νέον θὰ τα εἴπωμεν προφορικῶς. Νὰ σας ἴδωμεν. — κ. Ι. Γρ. Ἀρτάκη. Ἐλήφθησαν, σύμφωνοι. — κ. Στ. Μ. Ζάκυνθον. Σὰς στέλλομεν τοὺς δύο τόμους τοῦ 93, διότι χωριστὰ φυλλὰ δὲν ὑπῆρχον. Τοὺς ἄλλους δὲν τοὺς ἔχομεν, δυστυχῶς. Θὰ σας γράψωμεν. — κ. Ἀλ. Β. Κων. Πολὺ μπόσικα πράγματα! — κ. Π. Αδ. Ζάκυνθον. Ἡμεῖς δὲν τὴν ἔχομεν· ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔχει δὲν τὴν δίδει ἔξω. — κ. Α. Παλ. Ἐνταῦθα. Καμμία προδοσις καὶ ἥτο φυσικόν· εἰς μίαν ἡμέραν δὲν ἀποκτάται ἡ πείρα. Ἐμπρός! — Θ. Τ. Β. Ἐνταῦθα. — Μᾶς ἤρξατε καλλίτερα τὸ διήγημα. — Τσέντλιμαν, Ἐνταῦθα. Καλὸν τὸ πρότυπον ποῦ ἐδιαλέξατε· ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή. — Κματζ. Ἐνταῦθα. Εἶνε σοδάρᾳ ἡ ἀστεία; Δὲν ἐνοήσαμεν. — Πάν, Αἴγιαν. Ὡστε νομίζετε ὅτι εἶνε ἔργον ποιητοῦ τὸ ἰδικὸν σας; Χάρᾳ στή μετριοφροσύνη! — Ἡλ. Θεοδ. Ἐνταῦθα. Τὸ ἀτυχὲς Ὅρφανος μόνον τὸ τελευταῖον τετράστιχον ἔχει εὐτυχές:

Μὲ αὐγοῦλα πασχαλιάτικη, ἀπὸ τῆς γῆς τὸ γῶμα,
Σηκώθηκε ἡ μανούλα του, τὸ πῆρεν ἀγκαλιά.
Κ' ἀπὸ τὰμέτορτα φιλιὰ ποῦ τοῦδωκε στὸ στόμα,
Ἐκλείσε καὶ δὲν ἄνοιξε τὰ βλέφαρά του πειὰ.

Παράξενον, Πάτρας. Δὲν θὰ τα χρησιμοποιοῦσιν. Ἐν τούτοις σὰς εὐχαριστοῦμεν. — Μοσχολ. Μᾶς ἤρξατε πολὺ. Τόνομά σας, διὰ νὰ δημοσιευθῇ. — κ. Κ. Ἀδάμ. Στείλατε, παρακαλοῦμεν, καὶ τὸ δεύτερον.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—785.